Ф€§Т!v@Ł · βez рЯёvøda}

21. ЈУГОСЛОВЕНСКИ ПОЗОРИШНИ ФЕСТИВАЛ | УЖИЦЕ | 7-14. НОВЕМБАР 2016. www.uzickopozoriste.rs www.jpf.uzickopozoriste.rs

БРОЈ 1 | ГОДИНА XXI | 7. НОВЕМБАР 2016.

ТИХОМИР ПЕТКОВИЋ, ГРАДОНАЧЕЛНИК УЖИЦА

Позориште је потребно свима

Ужице има високе стандарде и очекивања када је реч о културним дешавањима и са тог аспекта нама је далеко теже

Шта је по Вашем мишљењу основни разлог трајања Југословенског позоришног фестивала?

- Југословенски позоришни фестивал у Ужицу траје захваљујући концепцији да окупља најбоља позоришна остварења у протеклој сезони, селекцији која отвара врата различитим жанровима и чињеници да Ужице има позоришну публику која из године у годину у време фестивала до последњег места испуни позориште. Значајна је свакако подршка ресорног министарства и локалне самоуправе. Уметност има моћ да отвори људско срце и ум, да инспирише људе да се окрену истинским вредностима. У позоришту постоји тај директан сусрет уметника и публике. Југословенски позоришни фестивал сваке године има мото који указује на проблеме у друштву, суноврат моралних и других вредности, дехуманизацију друштва и могуће последице равнодушности цивилизације којој припадамо на све оно што нам се догађа. Ове године мото је Хамлетов узвик „Ово време је искочило из зглоба“ који није само констатација, већ и опомена да свако од нас мора бити много одговорнији. У свему томе видим вредност једне овакве манифестације која је допринела да однегујемо и нове генерације заљубљеника у позориште, што је веома важно, с обзиром да на младима свет остаје.

Улагања у културу су увек у раскораку између жеља и реалних могућности. Каква ће бити позиција културе у наредној години?

- Не желим да дајем обећања која локална самоуправа неће бити у могућности да испуни. Најлакше би било рећи да ћемо учинити све да наредне године буде боље него ове, али морамо објективно сагледати све изазове који нас очекују у 2017. години. Због умањења трансфера са нивоа државе локалним самоуправама, која ће срећом бити мања од онога што се првобитно најављивало, да бисмо одржали ниво активности у свим областима у 2017. години, имамо две могућности. Једна је редукција планова, а друга изналажење начина да се недостајућа средства надоместе на други начин. Наше опредељење је да пронађемо тај други начин и омогућимо нормално функционисање града у свим сегментима, укључујући и област културе. Ужице има високе стандарде и очекивања када је реч о културним дешавањима и са тог аспекта нама је далеко теже него неким другим срединама које немају толико установа културе и културних манифестација као наш град. Циљ је одржати постојећи ниво и тражити могућности да се побољшају услови рада свих културних установа.

Град Ужице је ове године преко програма Министарства културе и информисања „Градови у фокусу“ добио 12 милиона динара за реализацију пројеката из области културе. О којим пројектима је реч?

- Град Ужице је препознат као Град у фокусу и захваљујући томе моћи ћемо да реализујемо пројекте вредне 12 милиона динара. Реч је о санацији и адаптацији бине у дворишту Градског културног центра, завршетку сталне музејске поставке Ужичка република у Народном музеју и реконструкцији јавног простора испред Градске куће. Наше културне установе такође успевају да обезбеде додатна средства за финансирање различитих пројеката са циљем да се унапреди њихово пословање. Парафразираћу великог Гетеа који је рекао да за добробит културне установе, он је мислио на позориште, али је примењиво и на остале, „ништа није опасније него да има управу коју не дотиче приход на благајни и која живи у безбрижној извесности да ће се оно што недостаје већ некако надокнадити“. Наравно, у мањим срединама културне установе не могу опстати без подршке државе, али је важно да се траже алтернативна решења која доприносе побољшању квалитета рада и омогућавају веће уметничке домете.

Шта очекујете од овогодишњег Југословенског позоришног фестивала?

- Надам се да ће се и ове године тражити карта више за неке представе, да ће публика уживати у живим сликама и речима које подстичу на промишљање живота, наших поступака и последица које они производе. Очекујем да фестивал буде празник театра и да нас подсети да је позориште потребно свима. Ужице у данима фестивала има неки посебан ритам и атмосферу. Нема разлога да ове године буде другачије.

В. Туцовић

ГРАД УЖИЦЕ

ЗОРАН СТАМАТОВИЋ, ДИРЕКТОР ЈУГОСЛОВЕНСКОГ ПОЗОРИШНОГ ФЕСТИВАЛА – БЕЗ ПРЕВОДА

Фестивал је реална слика позоришних дешавања у региону

Ужице је, у време фестивала, стварни регионални културни центар. Постављамо питања и нудимо дилеме које ће створити трачак наде о лепоти, доброти, слободи и људскости. То су вредности које афирмише наш фестивал – каже Зоран Стаматовић, директор НП Ужице и ЈПФ-а.

- Гледао сам представе позоришта у Србији, а Бојан је гледао продукцију у региону. Имали смо већи број представа из српских позоришта, али Нови Сад и Београд, што се види из селекције, очигледно су имали бољу понуду. Ипак, не мислим да је тако добра понуда последица значајних улагања у културу, нити промене односа друштва према позоришту, већ је то циклус кроз који пролази позоришни живот и ово је један од пикова тог циклуса. Међутим, уколико позоришне куће у целом региону не буду у бољем, превенствено, материјалним положају, такав тренд се сигурно неће наставити.

На фестивалу нема представа из БиХ и мањих центара из Србије. Због чега?

- Наш фестивал је реална слика позоришних дешавања у региону. У мањим градовима је мање представа, мање су продукције и, очигледно, мање су амбиције. За Босну и Херцеговину не могу да понудим потпуно објективну слику, али верујем Бојану Муњуну. Оно што сам ја видео, последица је дугогодишњег одсуства улагања у позориште и културу у мањим градовима, али и неконтролисаног улагања у позоришне центре као што су Сарајево и Бањалука. То не значи да у тим градовима нема добрих представа, али да би ушле у селекцију потребно је да буду квалитетне, да могу да стану на нашу сцену, да можемо да обезбедимо новац и друге услове за њихово гостовање.

Министарство културе Србије је обезбедило 3,5 милиона, а Ужице још 3,3 милиона динара и је ли то довољно за организацију фестивала?

- Велике паре су дивна околност која омогућава да будете бољи домаћин и да можете да угостите више људи. Волео бих да, кроз пратећи програм, можемо да организујемо мноштво радионица и да покренемо што више позоришних структура. С друге стране, недостатак новца буди неку врсту креације и потребе да се буде ангажованијији. Не би ваљало да позориште добија све паре овога света, а да други не добију ништа. Морамо да делимо судбину друштва и садашње стање је такво, јер количина новца коју добијамо илуструје реално стање времена у коме живимо.

НИКОМЕ НЕ ДУГУЈЕМО

– Ово је једини фестивал који ништа не дугује. Завршава се половином новембра и до краја децембра су исплаћени сви трошкови. Никоме не дугујемо и тиме себи купујемо могућност да будемо слободни.

Овогодишња селекције се „ухватила у коштац“ са нашим „ишчашеним“ временом, али колики је домет позоришта у покушајима да поправи свет и да га уреди по мери човека?

- Позориште не може да промени свет, али позоришна уметност, па и наш фестивал, неће помагати друштву у моралном пропадању, нити ће учествовати у наметању естраде испред правих културних вредности, већ се трудимо да афирмишемо истинске људске вредности. Ми преиспитујемо стање, нудимо дилеме и подстичемо слободу мишљења и тиме дајемо допринос не би ли наше друштво бар мало напредовало. Наш допринос је у квалитету представа и бућењу свести о томе да не би требало да будемо успавани, него слободни и демократични људи.

Ипак, изузетно мала одвајања за културу подстичу неке друге вредности...

- Против тога се боримо репертоаром у нашем позоришту и фестивалском селекцијом. Ипак, не може се водити рат против целог света. Покушавамо да ужичкој публици, по систему баченог каменчића у воду ширимо концетричне кругове и желимо да они стигну што даље. Никога не можемо да натерамо да уради оно што не жели, али можемо да отварамо важна питања која ће, евентуално, створити трачак наде о лепоти, доброти, слободи и људскости. То су вредности које афирмише наш фестивал.

Ове године навршило се 160 година од оснивања Театралног друштва, претече ужичког позоришта које је основано 1945. године, а прошле године биле су и две деценије фестивала. Ипак, те годишњице нису обележене. Зашто?

- Волео бих да смо их обележили штампањем пригодних монографија и посебним програмима, али смо схватили да је важније да извршимо конверзију котларнице са мазута на гхас, него да трошимо паре на јубилеје, који много коштају. Ипак, припремили смо монографије о прваку нашег позоришта Слободану Љубичићу, о првих двадесет година фестивала и при крају је сепарат о 75 година НП Ужице. Верујем да ће бити тренутак да се све три књиге појаве у исто време.

Текст и фото: Н.К.

ТРИ ФЕСТИВАЛА

У октобру смо, трећу годину заредом, организовали Ревију представа за децу „Октобарске чаролије“ и намеравамо да такву смотру организујемо и на пролеће. Тако ће Ужице имати три позоришна фестивала – један за одрасле и два за децу – у јесен и на пролеће и то је начин да привучемо људе позоришној уметности и да негујемо позоришну публику.

САВЕТ ФЕСТИВАЛА:

Председник:
Тихомир Петковић, градоначелник Ужица

Потпредседник:
Љубомир Симовић,
књижевник, академик САНУ

Стручни жири 21. ЈПФ-а:

Дејан Мијач,
редитељ, председник жирија, (Србија)
Миодраг Табачки,
сценограф, (Србија)
Жељка Турчиновић,
драматуршкиња, (Хрватска)
Горан Јефтић,
глумац, (Србија)
Томислав Зајец,
драматург, (Хрватска)

НАГРАДЕ

Награде стручног жирија:

АРДАЛИОН

- за најбољу представу
- за најбољу режију
- за најбољу женску улогу
- за најбољу мушку улогу
- за најбољу сценографију
- за најбољу костимографију
- за најбољу епизодну улогу
- Ардалион и Награда Политике «Авдо Мујчиновић» за најбољег младог глумца
- Специјални Ардалион за неки од елемената представе који није обухваћен претходним наградама
- Награда публике

ДИРЕКТОР ФЕСТИВАЛА
Зоран Стаматовић
УМЕТНИЧКИ ДИРЕКТОР ФЕСТИВАЛА
мр Немања Ранковић

СЕЛЕКТОРИ

Бојан Муњин, *новинар и позоришни критичар*
Зоран Стаматовић, *менаџер у култури, директор Народног позоришта Ужице*

После сваке представе, конференција за новинаре и разговори са учесницима, биће одржавани у холу позоришта.
Разговоре воде:
Саша Милосављевић, Александра Гловацки и Бојан Муњин.

Све представе почињу у 19.30 часова

РЕПЕРТОАР
21. Југословенског позоришног фестивала

ПОНЕДЕЉАК, 7. новембар
„НА ДРИНИ ЋУПРИЈА“, СНП Нови Сад,
Иво Андрић, режија: Кокан Младеновић

УТОРАК, 8. новембар
„ПИЈАНИ“, Атеље 212,
Иван Вирипајев, режија: Борис Лијешевић

СРЕДА, 9. новембар
„ХАМЛЕТ“, ЈДП, Београд,
Вилијам Шекспир, режија: Александар Поповски

ЧЕТВРТАК, 10. новембар
„МАРИЈА СТЈУАРТ“, Народно позориште Београд,
Фридрих Шилер, режија: Милош Лолић

ПЕТАК, 11. новембар
„ХИНКЕМАН“, ЗКМ Загреб,
Ернст Толер, режија: Игор Вук Торбица

СУБОТА, 12. новембар
„БЕЛА КАФА“, Народно позориште Београд,
Александар Поповић, режија: Милан Нешковић

НЕДЕЉА, 13. новембар
„ШЋЕРИ МОЈА“, ЦНП Подгорица,
Маја Тодоровић, режија: Ана Вукотић

ПОНЕДЕЉАК, 14. новембар
Представа у част награђених
„ПРИЧА О ВОЈНИКУ“, Битеф денс компанија,
кореографија: Гај Вајцман и Рони Хавер

ПРАТЕЋИ ПРОГРАМИ 21. ЈПФ-А:

ПОНЕДЕЉАК - 7. новембар у 19 часова,
Хол НП Ужице
Отварање изложбе фотографија Радована Баје Вујовића
УТОРАК - 8. новембар у 14 часова,
Народна библиотека Ужице
Промоција књиге: Лаура Папо Бохорета – рукописи, издавач Хисторијски архив Сарајево, суиздавач Филозофски факултет Сарајево, Сарајево 2015.
ЧЕТВРТАК - 10. новембар у 12,30 часова,
Мала сцена Народног позоришта
Предавање: Жељка Турчиновић-Хрватско казалиште данас
ЧЕТВРТАК - 10. новембар, 13 часова
Музеј ЈПФ у настајању
Предавање: проф. др Селма Поробић- Тактилно
ПЕТАК - 11. новембар, 13 часова
Музеј ЈПФ у настајању
Предавање: проф. др Јелена Тодоровић - Идеални портрет државе – стварање идеалне прошлости и садашњости кроз збирку Државне уметничке колекције дворског комплекса у Београду

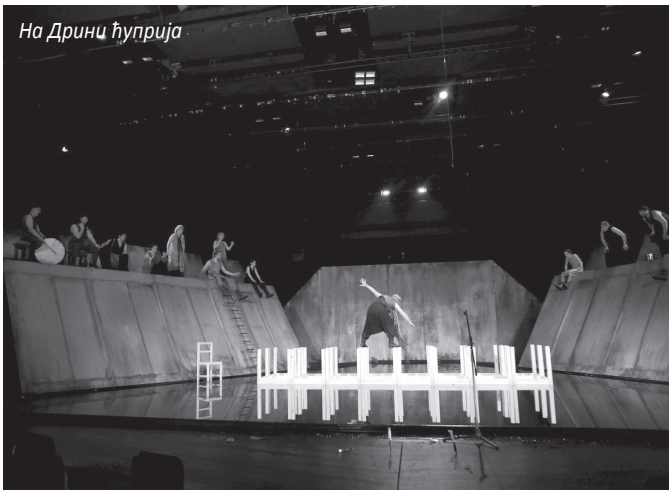
На Дрини ћуприја

Пијани

Бојан Муњин

ИЗВЕШТАЈ СЕЛЕКТОРА

„Ово време је искочило из зглоба“

(Хамлет)

Време приватних ломова и интимних драма је прошло. Данас као да се наше појединачне судбине уливају у велике реке силовитих кретања, којима не видимо смисао и узрок, почетак и крај. Ратове о којима су нам причале старије генерације још нисмо заборавили, а сенке нових опасности надвијају се над читава друштва и државе. Идеје социјализма и једнакости међу људима одбачене су као хисторијски промашај а већ нове армије незапослених и огорчених марширају читавим светом. Љубав и солидарност као да су постали старомодни појмови: живи се банално, брзо и безосећајно. Мора се бити успешан, леп и здрав, јер „нема више земље за старе“. Живимо у страху од нових претњи, али лице непријатеља не видимо. Свет којег не разумемо као да је постао наопак и обљутавео. Позоришно речено, у тренутку када схвата како ствари стоје, Хамлет изговара чувену реченицу: „Ово време је искочило из зглоба“. Овај узвик предлажемо за слоган 21. Југословенског позоришног фестивала „Без превода“ ове године у Ужицу: та драматична реченица не само да означава представу по славном комаду коју желимо позвати на фестивал, него ова мисао најбоље осликава време у којем живимо и којим се на уметнички начин баве овогодишње фестивалске представе. Тако се већ споменути „Хамлет“, у изведби Југословенског драмског позоришта, у режији Александра Поповског и са маестралним Небојшом Глоговцем у насловној улози, у једном савременом читању не бави толико дилемом „бити или не бити“, него питањем шта данас направити у времену „када врлина мора да се извињава пороку“. Позвали смо на овогодишњи фестивал и представу „На Дрини ћуприја“, у изведби Српског народног позоришта из Новог Сада и у режији Кокана Младеновића, према ненадмашном делу које је ушло у светску литературу и за које је Иво Андрић добио Нобелову награду. Оно што ћемо гледати оријашка је епска сага о Балкану и његовим невољама, о добру и злу, о смилу и бесмислу хисторијских кретања, испричано речима тирана и њихових жртава, ослободилаца и обичног народа. Представа „Хинкеман“, према комаду Ернста Толера, долази из Загребачког казалишта младих, у режији једног од најбољих младих режисера ових простора, Игора Вука Торбице и изведби прворазредних загребачких глумаца, која на једнако величанствен као и застрашујући начин говори о „употреби човека“ и њего-

Хамлет

Хинкеман

Марија Стјуарт

Шћери моја

вом понижењу - у ратовима, капиталистичкој експлоатацији и у друштву нагриженом себичношћу. Луцидна и узбудљива представа „Шћери моја“ Црногорског народног позоришта из Подгорице, према награђеном комаду Маје Тодоровић и у режији Ане Вукотић, преко приче о кћери црногорског кнеза Николе, говори данашњим критичким и помало ироничним језиком о патријархалном друштву и тежњи, у првом реду жене, за слободом и стицањем властитог идентитета. Београдски Атеље 212 долази са представом „Пијани“ према комаду Ивана Вирипајева и у режији Бориса Лијешевића, која, говорећи о успешним менаџерима, пропитује смисао или испразност технолошког успеха модерне цивилизације. Народно позориште из Београда представиће се својом прошлогодишњом представом „Бела кафа“, према комаду Аце Поповића и у режији Милана Нешковића – црнохуморном студијом београдске грађанске породице која покушава да преживи у неколико насилних режима. Одиграна на зачудно надреалан начин, представа жели подцртати парадоксалну невероватност живота на овим просторима, као и човекову морално упитну тежњу да се прилагоди приликама, потпуно супротним његовим темељним уверењима. Народно позориште из Београда долази на фестивал са још једном представом, “Марија Стјуарт”, према комаду Фридриха Шилера и у режији европски награђиваног редитеља Милоша Лолића. Овим избором сигурно се желе нагласити и вредновати чињеница да овај театар, са серијом одличних представа, у ово време доживљава неку врсту ренесансе у својој више него успешној и богатој историји, а ми смо позвали баш „Марију Стјуарт“ да бисмо и даље на овом фестивалу проблематизирали основну тему - феномен смртоносног попљупца власти и моћи што јесте актуелно питање нашег живота.

Бела кафа

Узбудљивост овогодишњег репертоара, који нудимо ужичкој публици и свима који воле и посећују овај позоришни фестивал ‚без превода’, у томе је што су у њему на виталан начин спојене различите естетике, жанрови и типови театра, од условно класичног до врло модерног, стварајући динамички простор позоришне игре која нас увек и изнова привлачи. Ове године бавићемо се једном темом и са сличним осећањем – временом данашњим које је на апсурдан начин изашло из зглоба, чинећи наш живот трагикомичним али и нудећи нам нове типове борбе за самопоштовање и очување човечности. Наравно, иза представа које смо одабрали стоје респектабилне позоришне куће, прворазредни глумци и редатељи од поверења, због чега се имамо право надати у добар фестивал на добробит свих његових поштовалаца.

Dobrodošli
UniCredit Bank

Разговори после представе

Ове године, после сваке представе разговоре са учесницима водиће Александар Милосављевић који позоришну критику пише од 1986. за водеће новине, недељнике, часописе, као и за ТВ и радио станице у Србији и некадашњој Југославији. Био је селектор или уметнички директор многих домаћих позоришних фестивала и члан жирија безмало свих фестивала у Србији. Радио у Народном позоришту Nepszinhaz Суботица, Музеју позоришне уметности Србије, а у СНП-у био управник, директор Драме и уметнички директор. Уређивао је позоришне новине „Лудус“, био члан редакција часописа „Сцена“, „Међучин“, „Театрон“, „Повеља“ и ревије „Позориште“. Приредио специјални број Ревије UNESCO посвећен позоришту у Југославији, коаутор је јединице о ЈУ театру у Великој светској театарској енциклопедији, аутор текстова о домаћој драми и позоришту објављених у иностраним публикацијама, па и зборнику Светско позориште Међународног театарског института. У два мандата био председник Удружења позоришних критичара и театролога Србије, а данас је потпредседник ове асоцијације. Добитник је награде „Златно перо“ ТАНЈУГ-а за позоришну критику, две Стеријине награде за критику и Награде часописа „Венац” за есеј.

Реч ктитике

Критику за Билтен пише Александра Гловацки, новинарка, драмска списатељица и позоришна критичарка из Београда. Дипломирала је драматургију на Академији уметности у Београду.

Позоришну критику континуирано је писала од 1986. и то за Први програм и Програм 202 Радио Београда, на ТВ Б92, као и ’’Вечерње Новости’’. Уредница Редакције за културу на ТВ Б92 (2000. – 2006.), у часопису ’’Репортер’’ (2007.), а од 2008. на Програму 202 Радио Београда, где води емисију Ars, Artifex. Написала је драме: ’’Камен љубави са дна мора’’, ’’Вилинска кочија’’ (Прва награда за текст на Фестивалу дјечјих позоришта Котор), ’’Декамерон, дан раније’’ Фестивал Будва град театар, ’’Ружни’’ Фестивал БЕЛЕФ, ’’Бастијен и Бастијена’’, „Петар Пан“. Аутор је и драматизација извођених у позориштима Србије и Црне Горе: „Чаробњак из Оза“, „Три мускетара“, „Књига о џунгли“, „Аладин“. Била је чланица Савета БИТЕФ-а 2006-2008., председница жирија Стеријиног позорја за савремени драмски текст 2009...,

Била је и селекторка Стеријиног позорја за 2010. годину.

ЧЛАНОВИ СТРУЧНОГ ЖИРИЈА

Дејан Мијач, председник жирија. Рођен је 1934. у Бијељини, Република Српска, БиХ. Основну школу и гимназију завршио је у Ваљеву, а студије режије у класи професора Вјекослава Афрића дипломирао 1957.

На сценама бивше Југославије (Тузли, Новом Саду, Београду, Загребу, Сомбору и Нишу) режирао преко 120 представа међу којима су најпознатије: "Голубњача", "Женидба и удадба", "Родољупци", "Пучина", "Народни посланик", "Мрешћење шарана", "Лажни цар Шћепан Мали", "Троил и Кресида", "Платонов"," Леонс и Лена"... Од 1974. предавао је режију на ФДУ. Добио је најпрестижнија позоришна признања: награду Удружења драмских уметника БиХ, награду Сусрета позоришта Војводине, Удружења драмских уметника Србије, Награду за представу "Лаждипажди" на фестивалу МЕС, Сарајево, 1966; Октобарску награду Новог Сада, 1969; награду за режију Стеријиног позорја за представе: "Покондирена тиква", СНП, 1974, "Женидба и удадба", НП Сомбор, 1976, "Пучина", ЈДП, 1978, "Путујуће позориште Шопаловић", ЈДП, 1986, "Родољупци", ванредну Стеријину награду, ЈДП, Београд, 1987; Стеријину награду за нарочите заслуге на унапређењу југословенске позоришне уметности и културе, 1990; Златни ћуран за најбољу режију на Данима комедије у Јагодини за представе: "Покондирена тиква", СНП, 1974, "Женидба и удадба", НП, Сомбор, 1976, "Пучина", ЈДП, 1978; награду "Бојан Ступица" за представу "Покондирена тиква", СНП, 1974; Октобарску награду Београда за представу "Пучина"; награду "Јоаким Вујић" на Сусретима позориста Србије за представу "Лажа и паралажа", позориште "Јоаким Вујић", Крагујевац, 1980; "Ардалион" на ЈПФ Ужице за представе: "Мера за меру", СНП, 1999, "Дивљи мед", Атеље 212, 2000.

Жељка Турчиновић, рођена у Загребу, драматуршкиња, уредница, кореографкиња. Дипломирала југославистику и компаративну књижевност на Филозофском факултету у Загребу и драматургију на Академији драмске умјетности у Загребу. Завршила Школу за ритмику и плес, данас Школа савременог плеса „Ане Малетић" у Загребу. Од 1969 – 1980. ради као чланица Студија за савремени плес као слободна уметница – плесачица савременог плеса, а од 1991 – 1996. као виша саветница за позориште у Министарству културе Републике Хрватске. Од 1996 – 2013. је уредница у Драмском програму Хрватског радија, а од 2013. уредница на ХРТ. Председница је Хрватског центра ИТИ (Интернационалног театарског института). Главна уредница театролошке и драмске библиотеке Мансиони Хрватског центра ИТИ (2001) и часописа за позоришну уметност Казалиште(2005), чланица Међународног фестивалског форума светског ИТИ- ја (2011.), селекторка фестивала Нај, нај, нај у Жар птици. Радила је као кореографкиња сценског покрета и драматуршкиња у многим позориштима у Хрватској, била је чланица EXCOM - а, Извршног одбора Светског ИТИ (2002 – 20011.), селекторка неколико фестивала, председница Награде хрватског глумишта за драму, 2015. и тд.

Горан Јевтић, доцент на катедри за глуму Академије Уметности у Београду, глумац. Дипломирао на катедри за глуму ФДУ у Београду 2001 год. Стални је члан ансамбла позоришта "Бошко Буха" у Београду. Одиграо преко 50 улога у позоришту и 20 на филму и телевизији. Радио у позориштима у Данској и Аустрији. Добитник је најзначајнијих награда за глуму у земљи и иностранству међу којима су: "Милош Жутић", "Љубинка Бобић", "Зоран Радмиловић", "Жанка Стокић", "Бранислав Нушић", "Фадил Хаџић", Златни ћуран и АРДАЛИОН.

Миодраг Табачки, прф. ФДУ у Београду, сценограф и костимограф. Дипломирао на Архитектонском факултету 1972. и на Академији за примењене уметности 1974. године, одсек сценографије, у Београду. Самостално ради од 1973. и урадио је преко 200 сценографија и више од стотину костимографија за драмске, оперске, балетске и луткарске представе за репертоарска позоришта, фестивале и неформалне групе. Као сценограф и костимограф гостовао у већини југословенских позоришта као и у Белгији, Италији, Чешкој, Словенији, Словачкој, Македонији, Босни и Херцеговини. За свој рад награђиван је бројним наградама, Стеријина награда за сценографију 1982, 1996, 1998, 1999., Ардалион, награда за најбољу сценографију на ЈПФ у Ужицу 1996, 1997, 1999, 2000, 2003., Златни ловоров вијенац на МЕС-у у Сарајеву, 1982., Златна медаља за најбољу сценографију на Балетном бијеналу у Љубљани, 1985., Сребрна плакета за сценографију на Деветом међународном тријеналу сценографије и костимографије у Новом Саду, 1990., Награда за животно дело УЛУПУДС-а 1997., Награда САНУ из фонда Иван Табаковић, 2004. и многим другим.

Има статус Истакнутог уметника УЛУПУДС-а и почасни је члан УПИДИВ-а.

Добитник је Статуете Јоаким Вујић, за изузетан допринос развоју позоришне уметности 2007. Монографија Миодраг Табачки, издавача CLIO из Београда награђена је наградом Golden Pen Award USITT, 2006.

Педагошким радом бави се од 1973. године. Гостујући је професор Трент универзитета у Нотингему у Великој Британији, Охајо универзитета у Атенсу у Охају и Универзитета Конектиката у Сторсу у Сједињеним Америчким Државама и другим. У Светској енциклопедији уметности спектакла друге половине 20. века, МОДЕРНА СЦЕНА издавач Каре, Париз 1997, аутор Ђовани Листа, Миодраг Табачки има своју јединицу.

Томислав Зајец, доцент на Академији драмске умјетности у Загребу, драмски писац. Рођен је 1972. године у Загребу, где је и дипломирао на Академији драмске умјетности. До сада је објавио четири романа, „Соба за разбијање" (1998), „Улаз у Црну кутију" (2001), „Људождери" (2005) и „Лунапарк" (2009), четири збирке поезије: „Натанијелов дневник" у књизи „У тренутку као у дивљини" с коауторима Влатком Гргурићем и Романом Симићем (1996), „Сјевер-златни шут" (1996), „Рупа његова имена" (2000) и „Католичка кривња" (2016). Аутор је десет оригиналних драмских текстова; „John Smith, princeza od Walesa" (1998), „Атентатори" (1999), „Свиње" (2001), „Нови Носферату" (2002), „Млијеко" (2003/2004), „Dorothy Gale" (2007), „Астронаути" (2008), „Спашени" (2009), „Требало би прошетати пса" (2012) и „Оно што недостаје" (2014). Драме су му извођене у Загребу, Вараждину, Дубровнику, Љубљани, Сарајеву, Новом Саду, Лондону, Буенос Аиресу, Гласгову, Брадфорду, Норвичу, Букурешту, Браили и Ипсвичу. С Далибором Матанићем потписује сценарио за филм „Мајка асфалта" (2010) у Матанићевој режији, а аутор је и сценарија за филм по истоименом драмском тексту „Требало би прошетати пса" (2014) у режији Филипа Перузовића. Петоструки је добитник државне награде за драмско дело „Марин Држић" и бројних других награда за књижевни, сценаристички и драматуршки рад. Објавио је књигу оригиналних драмских текстова „Одласци" (2013). Уврштен је у прегледе хрватске књижевности и антологије. Аутор је приручника за драмско писање „Правила игре; од прве идеје до првог драмског текста" (2012), прве такве књиге написане на хрватском језику. Радови су му преведени на енглески, мађарски, пољски, словеначки, немачки, шпански, румунски и руски језик.

О ПРЕДСТАВИ

ИЗ КРИТИКА

Батргање у балканском мраку

...Дакле, инспирисана делом Иве Андрића, представа „На Дрини ћуприја" је визуелно-музичко-драмско-епски спектакл чија се радња протеже кроз неколико векова, у сликама исписујући крваву историју Босне. Радња је у односу на роман проширена до краја двадесетог века, до 1992. године. Текст је вишејезичан, осим на српско-босанско-хрватском језику, ликови добар део текста говоре на турском, немачком, мађарском, што је праћено титлованим преводом.

Младеновићева режија је раскошна у визуалном, музичком, кореографском погледу, и овде је суптилнија од његових последњих рукописа (кореографија Андреја Кулешевић, композитор Ирена Поповић, сценограф Марија Калабић, костимограф Татјана Радишић). На идејном плану доследно се спроводи тема истицања непрестаног, безизлазног чињења зла. Босански простор је у том смислу врло изражајан, и конкретно и метафорички, јер је то средина сударених, а узаврелих страсти, вулкан мултинационалних конфликата. Власти се у одиграним фрагментима босанске прошлости смењују као на траци, а тлачење, ропство, послушност и заслепљеност народа остају, без изгледа да се у будућности избави из утопљености у крви историјских пирова. У вези са тиме је финале представе заокружујуће болно, истинито. На сцену излазе три дечака у војничким униформама, с пушкама, праћени аудио снимцима ишчитаних делова текста Дејтонског споразума, који ту има разорно иронично значење. У контексту приказане вишевековне историје ратовања, склопљени мир делује као фарса. А клинци под пуном ратном опремом су узнемирујуће јак симбол будућности која ће тешко донети окончање пакла насиља...

Ана Тасић, Политика, 25. марта 2016.

...Може се учинити да се реч несрећан или тужан превише појављује у овом тексту. Истина је да су ликови Андрићеве хронике такви. Од првог тренутка одвајања босанке деце од породица и одвођење у Империју где са мање или више успеха остварују каријере преко повратка Мехмед паше који гради мост, мучног тока његове изградње, Првог светског рата, Другог и свих њихових страшних последица по појединце и заједнице, до најновијег, на нашем простору који је опет довео до територијалних прекрајања, али и људских, социјалних и емотивних коју су највише осетили мали људи. Читав тај период испуњен је несрећом, болом и тугом а о томе су јасно проговорили аутори представе којој желим дуг живот!

(прилог након премијере:
Мишка Кнежевић, Радио Београд 2)

ВЕЧЕРАС

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ
НОВИ САД

НА ДРИНИ ЋУПРИЈА

Иво Андрић

Режија и текст:	Кокан Младеновић
Драматург:	Светислав Јованов
Кореограф:	Андреја Кулешевић
Композитор:	Ирена Поповић
Сценограф:	Марија Калабић
Костимограф:	Татјана Радишић
Сценски говор:	др Дејан Средојевић

Играју:

Јелена Антонијевић
Страхиња Бојовић
Даница Грубачки
Гордана Ђурђевић Димић
Григорије Јакишић
Душан Јакишић
Милан Ковачевић
Југослав Крајнов
Тијана Максимовић
Марија Меденица
Сања Микитишин
Вишња Обрадовић
Игор Павловић
Александра Плескоњић
Нина Рукавина
Марко Савић
Оливера Стаменковић
Мирослав Фабри
Милован Филиповић
Радоје Чупић

Деца:
Михајло Бугарски
Никола Велимировић
Сергеј Стојановић

Музичари:
Арпад Бакош
Балша Пешикан

NARODNO POZORIŠTE UŽICE
Република Србија
Министарство културе и информисања
Jedinstvo
impol
Aluminium Industry
Impol Seval

БИЛТЕН ЈПФ-А ДОСТУПАН ЈЕ НА САЈТОВИМА:

www.uzickopozoriste.rs
www.jpf.uzickopozoriste.rs
www.uzickanedelja.rs
www.infoera.rs

ПОЛИТИКА Danas

РТС Радио-телевизија Србије · вечерње НОВОСТИ · BLIC

АФОРИЗМИ О ШЕКСПИРУ

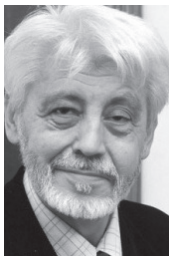

Милован Витезовић

Прочитавши шта је све Шекспир написао, у одушевљењу сам поверовао да није постојао!

* * *

Шекспир можда није постојао онда, али је данас ту!

* * *

Шекспир је своју драматургију засновао на љубави. Зато се код њега сви толико мрзе!

* * *

За Хамлетову, за Офелијину, за смрт Ромеа и Јулије и за још сијасет сличних дела, Шекспир је осуђен на вечност!

* * *

Премисе Шекспирове демократије: Бити или не бити!

* * *

Нешто труло у држави Данској: леш Хамлетовог оца!

Одлазак великана

У периоду између два фестивала, заувек су напустили сцену значајни српски уметници међу њима и легенда српског и југословенског филма, Велимир Бата Живојиновић. Већина њих су били пријатељи Југословенског позоришног фестивала

Мира Ступица (1923-2016), глумица великог талента и широког стваралачког распона, која је обележила цело раздобље позоришног живота у Југославији после Другог светског рата. Преломна тачка у њеној каријери била је када постаје члан Југословенског драмског позоришта и сусреће се са Бојаном Ступицом. Током дуге каријере остварила је бројне антологијске улоге, посебно у делима Шоа, Брехта, Држића, Маринковића, Пирандела и Кохоута, што јој је донело бројне награде и признања. Одиграла је низ улога на филму и телевизији где је посебно запажена као Кика Бибић у ТВ серији "Буквар". Мира Ступица је била пријатељ ЈПФ-а.

Драган Николић (1943-2016) био је велики позоришни, филмски и телевизијски глумац, дипломирао је на ФДУ. Када је уписао Академију за позориште, филм, радио и телевизију имао је 17 година и тада је био најмлађи студент. Филмску каријеру отпочиње 1964. године. Главне и веће споредне улоге остварио је у више од тридесет филмова. Наступа и у кратким играним филмовима и на телевизији. Велику популарност донео му је лик Прлета из филмова и телевизијских серија "Отписани", као и ликови које је играо у филмовима "Кад будем мртав и бео", "Национална класа", "Последњи круг у Монци" и многи други. Истакао се и у серији шоу програма "Образ уз образ", где је наступао заједно са супругом Миленом Дравић. Као члан Београдског драмског позоришта и Атељеа 212, изградио је врло успешну позоришну каријеру. Добитник је свих значајних филмских, позоришних и друштвених признања. Био је учесник и пријатељ ЈПФ-а.

Милорад Мандић Манда (1961-2016), дипломирао је на ФДУ у класи проф. Владимира Јевтовића. После дипломирања постаје члан дечијег позоришта "Бошко Буха" у Београду у којем је радио и као директор. Преминуо је на премијерном извођењу дечје представе "Петар Пан" на сцени Установе културе "Вук Караџић" у Београду. Остварио је бројне улоге у позоришту, на филму и у ТВ серијама, али је био популаран и као телевизијски водитељ. Снимио је више од 270 епизода емисије "Бајка за лаку ноћ" , а водио је емисију за децу "С оне стране дуге", што га је, уз Бранка Коцкицу, учинило најпопуларнијим дечјим глумцем и забављачем. Био је и један од бројних учесника ЈПФ-а, али и промотер и водитељ Међународног дечијег фестивала фолклора "Лицидерско срце" у Ужицу.

Маринко Маџгаљ (1978 - 2016) био је глумац, певач и телевизијски водитељ. Своју популарност је стекао у серији Црни Груја, а заједно са Огњеном Амиџићем био је члан музичког дворца Фламингоси. Рођен је у Београду, али је одрастао у Котору. Дипломирао је глуму на Факултету драмских уметности, у класи проф. Гордане Марић. Играо је у неколико београдских позоришта, а био је стални члан ансамбла Атељеа 212 од 2012. године. На ЈПФ-у је учествовао у многим представама, "Казимир и Каролина", "Свети Георгије убива аждаху", "Шине"...

Издаје Савет XXI Југословенског позоришног фестивала Ужице 2016.
Уређује редакцијски одбор: Радојка Поповић - уредник, Ненад Ковачевић, Верица Туцовић, Мирјана Петровић, Ана Милошевић, Богдан Дамњановић, Зоран Јеремић, Александра Гловацки.
Тираж: 500 примерака • Штампа Графопринт Ужице